

JÚLIA / PAU ALABAJOS / LU ROIS / MIQUEL GIL /
CESK FREIXAS / MIREIA VIVES I BORJA PENALBA /
MARA ARANDA / FELIU VENTURA / EL DILUVI /
FRANCESC ANYÓ / PEPA ALÒS

pinurada musicalada autoui Miro

«Antoni Miró, *pintura musicada* és un exercici poc habitual: Musics i cantants conjurats per a crear nou cançons inspirades en nou quadres d'un mateix pintor en diferents moments de la seua trajectòria. En a penes dos mesos de l'estiu de 2018 vam bastir un estudi musical de l'obra d'Antoni Miró. Una mirada musical conformada per diversos estils i accents. És, evidentment, un mapa incomplet resultat de l'oportunitat i del moment però obert, com moltes de les sèries del pintor, a ser completada amb noves musicacions.

La figuració crítica, la crònica de la realitat fins a la descripció descarnada de la inhumanitat de les ciutats i del món «per a denunciar les guerres, la discriminació racial, l'explotació dels homes, l'hegemonia dels imperis (econòmics o militars), la destrucció del nostre planeta, les misèria de la nostra pròpia història», per a «tractar d'oferir instàncies crítiques emancipadores (...) amb precisió i sempre amb fúria. Amb una mirada valenciana que «té sovint un to grotesc, esperpèntic, satíric» perquè malgrat el desastre global contemporani, en Antoni Miró, «El color, llavors, en contraposició amb allò que es denuncia, té notes alegres». Aquestes «notes alegres», aquestes línies, perspectives i colors estan recollides en *Antoni Miró, pintura musicada*, des de la pluralitat estilística de les diferents propostes musicals que s'hi han aplegat».

Feliu Ventura

Projecte: Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani i Feliu Ventura

Direcció artística: Feliu Ventura

Producció executiva: Neu al carrer Coop. V. [Cultura i comunicació alternatives]

Coordinació tècnica: Sofia Bofill art@antonimiro.com

Comunicació: Neu al carrer Coop. V. laia@neualcarrer.org

Masteritzat per Juanjo Muñoz a CatMastering.

AMB-Disseny

Imprès a Gràfiques Alcoi

Agraïments: a Néstor Novell, Ausiàs Miró (Art-Exprès) i Propaganda Pel Fet!

Contacte: art@antonimiro.com

D.L.: B-22378-2018

JÚLIA / PAU ALABAJOS / LU ROIS / MIQUEL GIL /
CESK FREIXAS / MIREIA VIVES I BORJA PENALBA /
MARA ARANDA / FELIU VENTURA / EL DILUVI /
FRANCESC ANYÓ / PEPA ALÒS

pinurada musicada autou Mi ro

Catàleg musicat

A N T O N I M I R Ó , P I N T U R A M U S I C A D A

Compondre o interpretar música és musicar l'emoció i l'experiència social. Aquesta és la substància compartida entre totes les arts, també entre música i pintura. Musicar pintura i pintar música, per tant, formen part de l'exercici de plasmació d'aquesta emoció i experiència social igual com pintar un paisatge, pintar un poema o pintar pintura. Les arts –totes– són en definitiva sinestèsiques: en el treball d'escoltar colors i veure sons, de palpar sabors i tastar textures.

La relació entre música i pintura ve de molt lluny però es fa més estreta durant el romanticisme, com a font d'inspiració mútua, i floreix amb l'impressionisme musical de Debussy on la música frega l'art pictòric: «La música és l'aritmètica del so, com l'òptica és la geometria de la llum», va dir.

Apareix, en aquell moment, la necessitat d'explicar tècnicament aquesta relació: l'analogia entre harmonia i espai, to i perspectiva, melodia i línia, timbre i color,... Un corpus de termes compartits on ja no és estrany que Wagner o Chopin parlaren de color i de llum referits a la música.

Klee (pintor i violinista) i Kandinsky (pintor i violoncel·lista) anaren un pas més enllà en la teorització i plasmació d'aquesta relació. Kandinsky, va arribar a l'abstracció en la pintura amb la música, amb el so com a mitjà a través del qual es desenvolupen conceptes abstractes que som capaços d'aprehendre, conceptes no tangibles que ens comuniquen amb les emocions.

Tot i que la música i la pintura habiten dimensions diferents -la música el temps i la pintura l'espai- ens trobem davant de dues de les arts més semblants i complementàries. Per això tenim Debussy pintant amb música i Kandinsky musicant amb pintura. Tenim *L'illa dels morts* d'Arnold Böcklin musicada per Serguéi Rajmáninov o *Quadres per a una exposició* de Mússorgski inspirada en una exposició pòstuma de Víktor Hartmann. I a la inversa tenim *El violinista* de Marc Chagall inspirada en Txaikovski.

En aquesta compilació *Antoni Miró, pintura musicada* tenim, a més, la paraula. Tot i que com deia Debussy «la música comença on les paraules es mostren impotents», la cançó com a gènere musical va íntimament lligada al text. Hem d'entendre la veu, per suposat, com un instrument més, però també la paraula, la fonètica i el significat com un element més de la

musicació. I cada llengua és un instrument diferent per a sonar matisos diferents, per això no ens podem permetre deixar-ne morir cap d'elles.

Parlem de musicar un text literari quan componem expressament una obra musical on un text literari preexistent pugui ser cantat o dit. Des del punt de vista de la cançó com a gènere, musicar una pintura seria compondre una lletra i una música expressament perquè aquesta pintura siga cantada. Amb les cançons tenim per una banda l'abstracció de la música i per l'altra els sons convertits en paraules que permeten descriure allò tangible. Allò abstracte i allò definit indistriables. En definitiva, desbordar la dimensió de l'espai en la pintura i fer-la passar a la dimensió temporal de la música acompanyada per l'element narratiu del text, figuratiu o simbòlic.

La relació de la cançó amb la pintura tampoc no és nova. Igualment com trobem influències de la cançó popular en Kahlo, trobem la pintura i els pintors en la cançó popular: *Vincent* de Don McLean amb referències a *La nit estelada* de Van Gogh; *Fourteen Black Paintings* de Peter Gabriel inspirada en 14 pintures de Rothko; *Andy Warhol* de David Bowie; *Pictures of Matchstick Men* d'Status Quo sobre l'obra de L. S. Lowry; *Magritte* de John Cale; *Óleo de mujer con sombrero* de Silvio Rodríguez sobre Chagall;...

Antoni Miró, pintura musicada és, però, un exercici poc habitual: Musics i cantants conjurats per a crear nou cançons inspirades en nou quadres d'un mateix pintor en diferents moments de la seua trajectòria. En a penes dos mesos de l'estiu de 2018 vam bastir un estudi musical de l'obra d'Antoni Miró. Una mirada musical conformada per diversos estils i accents: Mara Aranda, Pau Alabajos, El Diluvi, Cesc Freixas, Miquel Gil, Lu Rois, Mireia Vives i Borja Penalba, Júlia i qui escriu aquestes línies. És, evidentment, un mapa incomplet resultat de l'oportunitat i del moment però obert, com moltes de les sèries del pintor, a ser completada amb noves musicacions. Hem inclòs també les veus dels actors Francesc Anyó i Pepa Alòs que interpreten textos poètics d'Isabel-Clara Simó, Josep Piera, Marc Granell i Ovidi Montllor que parlen del pintor i la seua obra. No podem oblidar autors com Salvador Jàfer, Martí i Pol, Espriu, Estellés, Pérez Montaner, Joan Valls, Jordi Botella, Rodríguez-Bernabeu, Rafael Alberti, o tants d'altres que han dedicat versos al món pictòric d'Antoni Miró. I cal fer menció especial a la cançó *A l'Antoni Miró* del cantautor Jordi Gil [Gil, J. (2007). *Íntimament* (1a ed.) [CD]. Penàguila: Audioart].

La pintura d'Antoni Miró està íntimament relacionada amb la música i la cançó, en la

meua opinió. Cada nit, com escriu Josep Sou: «El pintor, l'artista, el creatiu, escolta les músiques que s'enfilen en l'atmosfera del seu estudi, i que li genera la cobertura ideal per a dibuixar mons sense ancoratges». És impossible pensar que cada nota, cada silenci, no condicione el seu treball.

Ha pintat músics i instruments també, ha il·lustrat les portades d'infinat de discos, però és en la dansa on ha capturat, on ha detingut el temps musical per a atrapar-lo en l'espai de la pintura. Antoni Miró ha pintat Bob Dylan, Carles Santos, Pau Casals, Maria del Mar Bonet, Víctor Jara, Quico Pi de la Serra, Raimon i, sobretot, al seu amic Ovidi Montllor, una amistat que va portar a l'Ovidi a fer de model gestual per a Antoni Miró i és el mateix pintor qui en *A Tereseta i Ovidi* 2013/ Alcoi (Acrílic- mixta s/lleç, 162x114) ha portat a la pintura la cançó *Homenatge a Teresa* [Montllor, O. (1972). Un entre tants (1a ed.) [LP]. Barcelona: Discophon].

La gran majoria de la representació de músics en la seua obra, però, no són músics en actuació, són els seus rostres, les seues mirades interrogadores en el camí de la conscienciació de la pròpia pintura d'Antoni Miró, referents pels seus valors i visions estètiques. Com diu Fernando Castro, Antoni Miró «fixa imatges malgrat tot, amb una actitud ètica constant».

És aquesta actitud ètica, el fil roig que ha connectat les pintures seleccionades amb les obres musicals que presentem en “Antoni Miró, pintura musicada”. La figuració crítica, la crònica de la realitat fins a la descripció descarnada de la inhumanitat de les ciutats i del món «per a denunciar les guerres, la discriminació racial, l'explotació dels homes, l'hegemonia dels imperis (econòmics o militars), la destrucció del nostre planeta, les misèria de la nostra pròpia història» en paraules de Giralt-Miracle, per a «tractar d'oferir instàncies crítiques emancipadores (...) amb precisió i sempre amb fúria» com escriu Fernando Castro. Amb una mirada valenciana que segons Joan Maria Pujals «té sovint un to grotesc, esperpèntic, satíric» perquè malgrat el desastre global contemporani, en Antoni Miró, com escriu Corredor-Matheos: «El color, llavors, en contraposició amb allò que es denuncia, té notes alegres». Aquestes «notes alegres», aquestes línies, perspectives i colors estan recollides en “Antoni Miró, pintura musicada”, des de la pluralitat estilística de les diferents propostes musicals que s'hi han aplegat.

Feliu Ventura,

director artístic del catàleg musicat “Antoni Miró. Pintura musicada”

ANTONI MIRÓ QUAN MIRA

Marc Granell

Quan mira Miró
mira
un ull que és un far
que encén la vida.
Quan pinta Miró
pinta
una ma que és un sol
de justícia.
Quan crida Miró
crida
un color que és dolor
i rebel·lia.

Poema de Marc Granell

Interpretat per Pepa Alòs

Enregistrat per Oscar Rico

Júlia
Celeritats

Foto: JORDI ARQUES.

TARDOR A PARIS 2009/ Paris (Acrílic s/ llenç, 81x116)

‘CELERITATS’

Cada matí
m’esperes a un jardí
reflectit al llac Daumesnil de Paris
i passegem amb astrolabis
com mariners,
perduts

Saps quan tot passa ràpid
cau,
desgastat
en un record de plàstic
efímer, on mirar...

Has frenat les paraules
que rodaven cap a mi
no sé
què fer quan et veig
Es transforma
una història intermitent de llums
ambre
hauria d’haver-me amagat

Saps quan tot passa ràpid
cau,
desgastat
formant arquitectures
de fulles on mirar...

Canvia el camí que et fa mal
canvia el paisatge inestable
Deixa’t dur per costeres cap amunt
deixa que el vent et despentine

Una cançó de Júlia inspirada en el quadre *Tardor a Paris* d’Antoni Miró.
Lletra, programacions, veu i guitarra elèctrica: Estela Tormo
Sintetitzadors: Lúdia Vila
Mescla, gravació i programacions: Adrià Sempere
Produït per Júlia i Adrià Sempere a Alcoi, juliol de 2018
Web grupjulia.com | Facebook [fb.com/JuliaGrup](https://www.facebook.com/JuliaGrup) |

Pau Alabajos
Vencerem

Foto: XEPO WS.

VENCEREM 1972 (Acrilic s/ taula, 100x100)

VENCEREM

La història l'escriuen les dones
i els homes que han perdut la por
de guanyar els carrers i les places
i d'omplir-se la boca de pols.
La història la fan les persones valentes
que no han deixat mai de somiar,
persones que no es queden mudes
davant d'injustícies flagrants.

Són les que avancen de front,
seguint la direcció
que els indica el seu cor.
Són les que han rebut mil cops,
però s'alcen de nou
amb total convicció.

Quanta gent està disposa
a lluitar sense treva pel que creu?
Quanta gent ha entés per fi
que el món ha d'escoltar les seues veus?

Quin és el preu que cal pagar
per defensar la llibertat,
per protegir uns drets fonamentals?
Quin és el càstig exemplar
que es mereixen els meus germans
pel simple fet de no haver claudicat?

Em vénen al cap les imatges
d'aquelles pallisses brutals
contra dones i homes indefensos
que solament volien votar.
Em vénen també a la memòria
paraules obscenes per a justificar
l'ús desmesurat de la força
per part dels cossos policials?

Són les que inflen els pulmons
per a cridar ben fort
contra la repressió.
Són les que entonen cançons
que es colen pels barrots
de les putes presons.

Quanta gent està disposa
a lluitar sense treva pel que creu?
Quanta gent ha entés per fi
que el món ha d'escoltar les seues veus?

Quin és el preu que cal pagar
per defensar la llibertat,
per protegir uns drets fonamentals?
Quin és el càstig exemplar
que es mereixen els meus germans
pel simple fet de no haver claudicat?

Una cançó de Pau Alabajos inspirada en el quadre *Vencerem* d'Antoni Miró

Pau Alabajos: guitarra acústica i veu

Florenci "Fluren" Ferrer: piano, teclats, guitarra elèctrica, guitarra acústica, synth bass i segones veus

Santos Berrocal: bateria i percussions

Produït, enregistrat i mesclat per Santos&Fluren als estudis Blind Records de Barcelona durant el mes de juliol de 2018

Assistent de gravació a Blind Records: David González

Web paulabajos.com | Facebook [fb.com/paulabajos](https://www.facebook.com/paulabajos) | Twitter [@paulabajos](https://twitter.com/paulabajos) | Instagram [@paulabajos](https://www.instagram.com/paulabajos)

FINESTRA VERDA 1996 (Acrilic s/ taula, 30x30)

A ANTONI MIRÓ

Josep Piera

Quin màgic laberint de flames!

Com una processó de records condemnats al silenci
amb crits desesperats cremen els arbres: fum.
El foc, una orgia ferotge de fantasmes,
em furta, aquesta nit, la calma i la memòria.
Demà, el verd tindrà regust de cendra.

Anunci de dol, metàfora de res, les paraules.
Un home ho pensa, des de la cambra a fosques,
en veure el lament encés de l'horitzó.
Al seu costat un cos-plaer adorm la nuesa.
No hi ha demà possible;
només l'instant concret de la passió.

I aquella mar llunyana,
morós taüt d'estrelles,
des d'on encara alçar un crit constant de goig.
Obrir totes les finestres impossibles.

Poema de Josep Piera

Interpretat per Francesc Anyó

Enregistrat per Oscar Rico

Lu Rois
Estels d'horabaixa

Foto: SHEY PHOTOGRAPHY.

LA POLI A RIO JANEIRO 2014/ Brasil (Acrílic s/ llenç, 114x162)

ESTEL D'HORABAIXA

Què haig de fer-ne d'aquest dol que no té ni nom?
Llàgrimes òrfenes amb tanta guerra i tanta mort.
La dalla ha escapat tots els clavells,
tremolaran al vent i seran estels d'horabaixa.

Et busco i no hi ets,
vull tocar-te i no et trobo,
tot és enyorança.
Han fet eterna la nit,
han sembrat la misèria...
i repiquen campanes,
que volen fer bell el comiat
però aquest plor no s'atura
tan sols podrà ser consol
el meu estel d'horabaixa.

Tu, que eres somni, has marxat a trenc d'alba.
Aprinc a viure a través dels teus ulls.
Cada record donarà vida a un nou clavell,
tremolaran al vent i seran estels d'horabaixa.

Et busco i no hi ets,
vull tocar-te i no et trobo,
tot és enyorança.
Han fet eterna la nit,
han sembrat la misèria...
i repiquen campanes,
que volen fer bell el comiat
però aquest plor no s'atura
tan sols podrà ser consol
la teva llum.

Et busco i no hi ets,
vull tocar-te i no et trobo,
tot és enyorança.
Han fet eterna la nit,
han sembrat la misèria...
i repiquen campanes,
que volen fer bell el comiat
però aquest plor no s'atura
tan sols podrà ser consol
el meu estel d'horabaixa.

Una cançó de Lu Rois inspirada en el quadre *La poli a Rio Janeiro* d'Antoni Miró.

Música, lletra, piano i veu: Lu Rois

Gravació i mescla: David Marcos Landry

Web luroids.com | Facebook [fb.com/lu.lroids](https://www.facebook.com/lu.lroids) | Twitter [@lu_rois](https://twitter.com/lu_rois) | Instagram [@lu_rois](https://www.instagram.com/lu_rois)

Miquel Gil
Crits

Foto: EVA SÁNCHEZ.

QUATRE CRITS-1 2011 (Acrílic i metall s/ llenç, Políptic 232x232)

CRITS

He vist el rostre cleptòman
i sinistre de l'amo poderós
lliurar la batalla virtual
sense armes, sense herois
He vist els seguidors de l'amo
destrossant somnis, utopies
classe mitjana, primer mon
convenis, horaris, crèdits, sous.
He vist plors i dolor
solituds regirant contenidors
fam, drames suïcides, dol i por
futurs, sense estrenar, trencats.
He vist els carrers plens de gent
expulsada del setè cel
incrèdula, atònita
preguntant-se: Que ha passat ?
He vist com han ofegat la llei
comissions, CO2, ciment,

delinqüents, governs servils, broquers,
corruptes, sicaris, tahurs... Troikes
He vist els esbirros de l'amo
colpejant, empresonant, violentat
he vist els anyells abraçar els llops
i llurs cerimònies barbares.
He vist obscenes ballades
els nets de Marx i els de Hitler
fent cent cinquanta una giravoltes
mentre Europa dorm
I van covant-se malsons
que anestesien els cervells
per a que no veiem la batalla
virtual, sense armes, sense herois.
He vist el rostre cleptòman
i sinistre de l'amo poderós
lliurar la batalla virtual
sense armes, sense herois.

Una cançó de Miquel Gil inspirada en el quadre *Quatre crits* d'Antoni Miró.
Lletra, música, instrumentació, veus, gravació, producció i mescla: Miquel Gil
Web miquelgil.com | Facebook [fb.com/gilmiquel](https://www.facebook.com/gilmiquel) | Twitter [@GilMiquel](https://twitter.com/GilMiquel)

Cesk Freixas

Tornar

Foto: BERNAT PADILLA.

CATALUNYA DIU PROU 2013/ Barcelona (Acrílic s/ llenç, 114x162)

TORNAR

Potser se't cansaran les cames,
i la pressa recorrerà el teu cor.
Quan no tinguis esperança
busca un carrer i deixa lliure el teu cos.

Des dels balcons la gent et saludarà,
i baixarà una orquestra de trompetes i timbals,
notaràs una escalfor que creixerà,
tindràs milers d'homes i dones al costat.

Una cançó de Cesk Freixas inspirada en el quadre *Catalunya diu prou* d'Antoni Miró.
Composició, música i lletra: Cesk Freixas
Gravació, arranjaments i mescles: Pau Romero a BeatGarden
Producció musical: Cesk Freixas i Pau Romero
Web ceskfreixas.cat | Facebook [fb.com/ceskfreixas](https://www.facebook.com/ceskfreixas) |
Twitter @ceskfreixas | Instagram @ceskfreixas

A OVIDI MONTLLOR 2012/ Alcoi (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

A ANTONI MIRÓ DES DE BARCELONA

Ovidi Montllor

SILENCI!

(secret, potser, de nous jocs de colors?, o bé, estalvi de mots sense nom?).

L'OBRA...

(dóna claror de sobte l'obra i contesta a crits. Tapa boques mesquines).

COMENÇA!

Jo.– De Toni Miró recorde que és tímid, afectiu, artista, solidari, alcoià, tossut, retossut, formiga, cavall pur, gat oriental, envejat, castigat, generós i estimat.

Toni.– Ep!...

Jo.– SILENCI!

Toni.– (Se'n va amb el seu silenci). Entra un grup de gent fent crits i gatzara. Veuen com s'allunya el Toni, mentre Jo encén una cigarreta al fons de l'escenari i para atenció al grup que calla de sobte.

L'un.– Qui és aquell xic tan dimoni?

L'altre.– Calla, collons!, que és el Toni!

L'una.– El cec del cantó Pinyó?

L'altra.– Que no veus que és un Miró?

Tots.– (Queden amb la boca oberta a punt de dir ah, però no diuen res. Jo, apaga el llum i tots es foten a cridar mentre cau el teló que el públic no el veu perquè ja hem dit que és tot fosc).

* L'obra dramàtica, com que no té massa extensió, es pot repetir, en diferents tonalitats. fins a quedar-se afònics. que és del que es tracta, en el suposat que tractem de dir coses.

Poema de Ovidi Montllor

Interpretat per Pepa Alòs i Francesc Anyó

Enregistrat per Oscar Rico

Mireia Vives i Borja Penalba
La Rèplica

Foto: LORENA PERALES.

VALISA 2001/ Madrid (Acrílic i metall s/ llenç i traçador, 116x116)

LA RÈPLICA

M'esperes a dalt de l'escala mecànica
amb una valisa molt poc diplomàtica,
la teua mirada defuig la retòrica
hui no és el dia, no et veig molt empàtica
Veig com et mous de manera patètica,
tu sempre tan poc amic de l'estètica
només de vore't em torne volcànica
hui és el dia d'una guerra púnica

–Hola

–Hola

–Bé?

–No

–Que et passa?

–Tu què creus?

–No sé

–Com sempre

–No comences

–Ja estem

–No t'entenc

–Ni vols

–Sí que vull

–Prou!

Era qüestió de temps,
tu i jo mai no ens hem entès.

No sé com puc suportar-te!

No sé com puc aguantar-te!

Quin patiment,
és un infern!

La culpa és de la maleta. (-eta).

Si vols et convida a un Larios amb tònica
deixem el mal rotllo, apel·lem a la lògica,
al cap i a la fi no hem perdut gens la química
i casualment he portat una harmònica
M'encanta la teua proposta etfílica
(però) una i marxem sense perdre la mètrica
Sembla que hui tindrem una nit màgica,
poètica, empírica, elàstica, històrica,
tu amb la valisa i jo sola en ma casa.

Una cançó de Mireia Vives i Borja Penalba inspirada en el quadre *Valisa* d'Antoni Miró.

Música i lletra: Penalba-Vives

Arranjaments i producció: Borja Penalba

Gravat i mesclat a Tràfic de sons (Benimaclet) per nosaltres

Facebook [fb.com/MireiaiBorja](https://www.facebook.com/MireiaiBorja) | Twitter [@MireiaiBorja](https://twitter.com/MireiaiBorja) | Instagram [@mireiaiborja](https://www.instagram.com/mireiaiborja)

Mara Aranda
Mendicar

Foto: IVAN CASAÑ.

MENDICAR 2010/ Barcelona (Acrílic s/ llenç, 114x162)

MENDICAR

Una almoina per l'amor de déu.
Penses i qui et mira sent menyspreu
Has perdut la força que tot esser té
Doblegada i capbaixa arrossegues el peus.

Ella el mira amb ulls de ferit ocell
A qui les ales a mossos han romput
I el bec nugat amb fil que no puga cantar
I en la gàbia, sospira per un dolç mirar.

Voldràs adormir-te i no gosaràs
Queta, fins que ell es gite al teu costat
I l'escoltes profundament alenar
I sàpigues que ja pots respirar.

Dona que no goses al mirall mirar
No voldries saber-ho però saps que saps
Pot ser sembles viva però ja has mort
De tu només queda el pútrid embolcall

Què fas mendicant un tros d'amor podrit
El pa del que dius estimar és com verí.
Si m'escoltes fes el teu poder d'este cant
Siga força que mancava perquè digues prou.
Si et toquen a tu em toquen a mi el cor
Si ens taquen a una a totes han tacat.
Ara dis-ho tu, trenca't la gola i digues prou.

Dóna'm la mà, jo he viscut en eixe forat,
Ple de rancúnia, gelosia després, i menyspreu.
Dóna'm la ma, pega un bot i surt del fons del pou.
Obri el cademat i assenyala amb el dit el nord.
Dóna'm la ma, cada segon compta ja.
Quan escoltes tres diràs prou... 1,2,3...

Una cançó de Mara Aranda inspirada en el quadre *Mendicar* d'Antoni Miró.

Lletra, música i veu: Mara Aranda

Guitarra acústica i arranjaments: Abel García

Lavta, rellotge, arranjaments, gravació i mescla: Jota Martínez a Pilgrim Records

Web mara-aranda.com | Facebook [fb.com/MaraArandaMusica](https://www.facebook.com/MaraArandaMusica) |

Twitter @Mara_Aranda | Instagram @maraarandaofficial

A ISABEL-CLARA SIMÓ 2012/ Alcoi (Acrílic-mixta s/lleug, 162x114)

A ANTONI MIRÓ

Isabel-Clara Simó

Ai, quin neguit
tenir un món tan bell
i tan mesquí!

I quin consol
saber que l'art és viu
i alerta
com un crit!

Amic meu, Toni amic:
no deixis el pinzell
ni paris mai,
assoleix el somni antic
de retrobar
la pau o dins del crit.

Esbandeix
les ombres de la nit.

Fes-ho per tots
i serem rics.

**Poema Isabel-Clara Simó
Interpretat per Pepa Alòs
Enregistrat per Oscar Rico**

Feliu Ventura
*Memòria d'una fibra sota
acrílic i metall*

Foto: JUAN MIGUEL MORALES.

ESQUERRA 2010/ Barcelona (Acrílic i metall s/ llenç, 162x114)

MEMÒRIA D'UNA FIBRA SOTA ACRÍLIC I METALL

Paraules de colors i llum de fàbrica,
vesprades que, en un got, es fan matí.
La vida és el que passa entre llenços i llençols
estesos com un plànol del plaer i del combat.

Nascuda del treball, una mà esquerra
batalla per florir a l'horitzó,
parida de la terra, de la forja i del pinzell:
estesa com un arbre, dóna fruit a qui no en té

Com la ràbia pulcra del pintor.

Braçada de dolor a les entranyes
de fam per la injustícia i el terror,
rovella per a cloure's com un puny crispat al cel:
memòria d'una fibra sota acrílic i metall.

Tenyida pel sabor d'una esperança
que canta com un far molt a migjorn,
salpebra la muntanya per a un mos a l'infinit
i agrana en la paleta un firmament plorat d'estels.

Com la ràbia pulcra del pintor.
Com un quadre d'Antoni Miró.

Una cançó de Feliu Ventura inspirada en el quadre *Esquerra* d'Antoni Miró.
Veu, música i Lletra: Feliu Ventura
Cello: Adriana Sena
Piano, acordió, baix i arranjaments: Pau Chafer a Rc Estudio
Web feliuventura.cat | Facebook [fb.com/Feliu.Ventura.Oficial](https://www.facebook.com/Feliu.Ventura.Oficial) |
Twitter @feliuventura | Instagram @feliuventura

El Diluvi
Costa Blanca 1993

Foto: PAU ROMERO (ANMORSIGOL).

COSTA BLANCA 1993 (Acrílic s/ llenç, 200x200)

COSTA BLANCA 1993

La costa era com era...	I ara, senyores, el que és.	
La costa era com era...	La costa era com era,	No són com tu i com jo:
	Blanca adés, jutgen vostés.	Vestint disfresses de vida,
Construcció desmesurada,	La costa era com era,	Juguen a la mort.
Benefici exclusiu;	Senyores, i ara, el que és.	
Edificació barata,	La costa era com era,	La costa era com era,
Rendiment atractiu.	Han fet tot el que han pretés.	I ara, senyores, el que és.
		La costa era com era,
Un futur hipotecat	Destrucció consensuada,	Blanca adés, jutgen vostés.
L'exigència del mercat:	Un negoci addictiu;	La costa era com era,
gent sense cases	També ens ofereixen oci	Senyores, i ara, el que és.
i cases sense gent.	Amb balanç negatiu.	La costa era com era,
		Han fet tot el que han pretés.
Comerciants de formigó,	Tot depèn del que tens,	
Vestint disfresses de vida,	Mai no regalen res.	
Juguen a la mort	Venim del que venim,	
La costa era com era,	Cultura de cacics.	

Una cançó d'El Diluvi inspirada en el quadre *Costa Blanca* d'Antoni Miró.

Flora Sempere: veu i bandúrria

David Payà: veu i violí

Dani García: ukelele

Andreu Ferre: baix i ukelele

Enregistrada i mesclada per Martín Munera als estudis Nuevo Rock Estudio d'Alacant (l'Alacantí, PV) durant el mes de juliol del 2018.

Producció, música i lletra: el Diluvi

Web eldiluvi.cat | Facebook [fb.com/elDiluviOficial](https://www.facebook.com/elDiluviOficial) | Twitter [@el_Diluvi](https://twitter.com/el_Diluvi) | Instagram [@eldiluvi](https://www.instagram.com/eldiluvi)

Lluc Llorens: acordió diatònic

Txus Rodríguez: guitarra clàssica

Jordi Bernabeu: percussions

Web personal

www.antonimiro.com

Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani, Universitat d'Alacant

<https://web.ua.es/es/catedramiro/>

Portal Art Biblioteca Virtual Miguel de Cervantes

<https://portalart.antonimiro.com/>

1. Antoni Miró quan mira (Marc Granell) Veu: Pepa Alòs
2. Celeritats (Júlia)
3. Vencerem (Pau Alabajos)
4. A Antoni Miró (Josep Piera) Veu: Francesc Anyó
5. Estel d'horabaixa (Lu Rois)
6. Crits (Miquel Gil)
7. Tornar (Cesk Freixas)
8. A Antoni Miró des de Barcelona (Ovidi Montllor) Veu: P. Alòs i F. Anyó
9. La rèplica (Mireia Vives i Borja Penalba)
10. Mendicar (Mara Aranda)
11. A Antoni Miró (Isabel-Clara Simó) Veu: Pepa Alòs
12. Memòria d'una fibra sota acrílic i metall (Feliu Ventura)
13. Costa Blanca 1993 (El Diluvi)

GENERALITAT
VALENCIANA

TOTS
A UNA
veu

La Marina
de València

IVAM

AJUNTAMENT DE VALÈNCIA

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT

ANEXAMENTS D'ARTS
ASSOCIATS D'ÒCRA

#Sabadell
Fem-ho